

SG/Rep/2008/03

۲ ژوئن ۲۰۰۸

گزارش دبیرکل مجمع مجالس آسیایی در مورد کاهش فقر در آسیا

زمینه بحث

۱) مجمع عمومی مجمع مجالس آسیایی (APA)^۱ در سال ۲۰۰۶ تصمیم گرفت یک گروه کاری به منظور آماده کردن یک برنامه عمل برای کاهش فقر در آسیا ایجاد کند. در سال ۲۰۰۷، مجمع عمومی APA متن این برنامه عمل را طی قطعنامه شماره APA/Res/2007/04 تصویب کرده و تصمیم گرفت تا یک کمیته فرعی زیر نظر کمیته اقتصادی و توسعه پایدار^۲ به منظور بررسی بهترین روش برای تسهیل اجرای برنامه عمل در زمینه کاهش فقر در آسیا، ایجاد کند. همچنین مجمع عمومی طبق همان قطعنامه از دبیر کل خواست تا گزارشی را جهت بررسی کمیته فرعی تهیه نماید.

۲) دبیر کل برای انجام این وظیفه، با پارلمان های عضو APA تماس گرفته و مشورت نمود تا اعضای این کمیته فرعی را شناسایی کرده و همچنین نظرات و پیشنهادات آنان را در مورد اولویت های کاهش فقر و طرح هایی که از نظر ایشان، مناسب ترین و ضروری ترین هستند جویا شود.

مقدمه

۳) با توجه به موارد بالا و بر پایه متن برنامه عمل، دبیر کل گزارش حاضر را به کمیته فرعی کاهش فقر در آسیا تقدیم می نماید. این گزارش در وهله اول به نقش پارلمان ها در تقویت برنامه های ملی ضد فقر توجه دارد.^۲

۴) نتیجه مذاکرات کمیته فرعی در مورد گزارش دبیر کل به اولین نشست شورای اجرایی در سال ۲۰۰۸ ارسال خواهد شد تا جهت بررسی بیشتر و اقدام توسط کمیته دائمی اقتصادی و توسعه پایدار به مجمع عمومی

^۱ Asian Parliamentary Assembly (APA)

^۲ اطلاعات زیادی در مورد نقش پارلمان ها در طرح های ملی کاهش فقر وجود دارند که در دسترس عموم قرار داشته و توسط مؤسسه های خصوصی و دولتی، از جمله سازمان های بین المللی، فراهم شده اند.

APA فرستاده شود.

گزارش دبیر کل APA به بررسی چند امر ساختاری و موضوعی به شرح زیر می پردازد:

۳-۱) اهمیت " طرح راهبردی ملی کاهش فقر " و دوره های آن،

۳-۱-۱) پیشنهاد ۱: نقش پارلمان ها

۳-۲) درک فقر،

۳-۳) تدوین طرح راهبردی ملی کاهش فقر، و پاره ای از موضوعات خلاقانه مربوط به آن: برنامه های توانمند سازی، حل مشکل فقر شهری

۳-۳-۱) پیشنهاد ۲: نقش پارلمان ها

۳-۴) اجرای طرح راهبردی ملی کاهش فقر،

۳-۴-۱) پیشنهاد ۳: نقش پارلمان ها

۳-۵) ارزیابی و نظارت بر طرح راهبردی ملی کاهش فقر،

۳-۵-۱) پیشنهاد ۴: نقش پارلمان ها

۳-۶) پیشنهاد ۵: چالش های مربوط به دخالت مؤثر پارلمان در طرح راهبردی ملی کاهش فقر

۳-۷) پیشنهاد ۶: پیشنهادات در زمینه برنامه های مشترک مبادلات اطلاعات و تجربه در درون APA

۴) از اواسط دهه ۱۹۹۰ تا کنون، کاهش فقر، موضوعی دارای بالاترین میزان از اولویت در دستور کار هر جلسه مهمی در زمینه اقتصاد بین المللی و توسعه بوده است. به عنوان مثال، سازمان ملل متحد سال های ۱۹۹۷ تا ۲۰۰۶ را به عنوان اولین، و سال های ۲۰۰۸ تا ۲۰۱۷ را به عنوان دومین "دهه ریشه کنی فقر" تعیین کرده است. کشورهای در حال توسعه ترغیب شده اند تا انرژی و منابع بیشتری را به تدوین و اجرای راهبردهای ملی برای کاهش فقر، با بذل عنایت به از میان بردن فقر مطلق، تخصیص دهند. در چنین شرایطی، منابع بین المللی محدودی برای بعضی از حمایت های فنی و مالی برای چنین طرح های راهبردی ملی جهت کاهش فقر، تأمین شده اند.

طرح راهبردی ملی کاهش فقر

۵) گام اول برای کاهش فقر، تدوین " طرح راهبردی ملی کاهش فقر " است که از این پس در این گزارش به

عنوان NPASP^۳ از آن نامبرده خواهد شد. مفهوم کلیدی در تدوین NPASP تعریف مناسب فقر است. اجرا و ارزیابی، گام های مهم دیگری هستند که میزان موفقیت یک NPASP خاص را تعریف می کنند. بنا بر این، تدوین، اجرا و ارزیابی، سه دوره مهم هر NPASP را تشکیل می دهند. پارلمان ها می توانند نقش تعریف کننده مهمی را در تقویت موفقیت NPASP در هر یک از سه دوره اصلی ایفا کنند. در اینجا این نقش ها تحت عنوان پیشنهاد ارائه شده جهت دخالت پارلمان ها مطرح می شوند.

پیشنهاد ۱: دخالت پارلمان در دوره های NPASP احتمال موفقیت و پایداری آن را تقویت

میکند

۶) پارلمان ها عموماً واگرچه به میزان های متفاوت کارکردی نظارتی را بر تصمیمات در زمینه سیاستگذاری و اجرای سیاست ها توسط قوه مجریه، اعمال می کنند. به همین دلیل، پارلمان ها می توانند نقش تقویت کننده مهمی را در فرآیندهای تدوین، اجرا و ارزیابی NPASP ایفا کنند. دخالت بیشتر پارلمان ها در فرآیندهای NPASP، نوع خاصی از راهبرد ملی فقر را به وجود می آورد. این راهبرد خاص توسط نهادهای ملی ای تدوین، اجرا و ارزیابی میگردد که که از مشروعیت سیاسی و پشتیبانی عمومی بیشتری جهت تضمین پایدار بودن آنها برخوردار اند.

درک فقر

۷) به دلیل تغییرات اجتماعی بزرگ دهه های اخیر در زمینه های بهداشت عمومی، انفجار جمعیت، مهاجرت، شهرنشینی و صنعتی شدن، دیگر نمی توان فقر را یک بد اقبالی شخصی به حساب آورد بلکه باید به آن به منزله یک مشکل اجتماعی اساسی و فراگیر نگریست. فقر به عنوان یک مشکل چند بعدی، تحت تأثیر بسیاری از عوامل مانند اقتصاد ملی و بین المللی، اشتغال، آموزش، کشاورزی، بهداشت، نرخ رشد جمعیت و بازار کار قرار دارد. نقش هر عامل منفرد، مستلزم تجزیه و تحلیل های حساب شده و مبتنی بر زمینه ها بر اساس شرایط و تجربه های خاص هر کشور است. تعریف فقر برای هر کشور متفاوت است و مبتنی بر تاریخ و تجربه های اجتماعی و اقتصادی ویژه هر کشور می باشد. اما به طور کلی، یک فرد زمانی فقیر قلمداد می شود که از فرصت بسیار محدودی به علت درآمد پایین، توان بسیار محدودی به دلیل میزان های پایین از تحصیلات و بهداشت، و میزان بسیار محدودی از امنیت به دلیل ضربه اقتصادی، و مقدار بسیار محدودی از توانمندسازی به علت دسترسی محدود به قدرت، برخوردار باشد.

تدوین NPASP

۸) NPASP باید اولویت بندی نیازهای متفاوت، تخصیص بودجه، منابع انسانی و بسیج کلیه بخش های جامعه را مورد توجه قرار دهد. NPASP نیازمند برنامه های فراگیر بلند، میان، و کوتاه مدت برای کاهش فقر در

مدت زمان معین و به روشی قابل اندازه گیری است. این طرح بایستی پایبندی به "اهداف توسعه هزاره" (MDGs)؛^۴ خصوصا اولین هدف آن را در نظر بگیرد که عبارت است از کاهش نیمی از تعداد فقرایی که با ۱ دلار در روز زندگی می کنند تا سال ۲۰۱۵. NPASP در آسیا بایستی بر باروری، بهداشت، آموزش و پرورش، حفاظت از محیط زیست، و مدیریت خوب حکومتی در هر دو بخش روستایی و شهری متمرکز گردد. برقراری موازنه میان اولویت های NPASP، معیاری سیاسی و کلیدی در تدوین راهبرد ملی کاهش فقر یک کشور بوده و موفقیت آن به میزان در نظر گرفتن نظرات ذینفع های مربوطه وابسته است.

(۹) موضوع "توانمندسازی فقرا" یکی از مفاهیم بنیادین هر NPASP است. این مفهوم در هر NPASP طبق تجربه های اجتماعی، اقتصادی و سیاسی خاص آن کشور تدوین و ساخته میشود. با این همه، بعضی از موضوعات و طرح های اساسی، شهرتی جهانی کسب کرده اند.

"توانمندسازی فقرا" موضوعی است که بنا بر تعریف، بسیار گسترده تر از صدقه است. صدقه، که به خودی خود روشی مثبت و انسانی است، یک نوشدارو برای درمان کامل فقر نیست. یکی از موضوعاتی که "توانمندسازی فقرا" با آن سر و کار دارد عبارت است از تدوین و اجرای راهبردهای ملی در حمایت از فقرا در زمینه های زیر:

- ◀ آموزش عمومی،
- ◀ آموزش حرفه ای و ارتقاء مهارت های فنی،
- ◀ تأمین سرمایه اولیه برای فعالیت های اقتصادی کوچک و متوسط،
- ◀ فراهم آوردن مهارت های تجاری و بازاریابی، و
- ◀ تسهیل دسترسی به بازار جهت دانستن سلیقه و خواست مشتری و ارائه به موقع کالا.

به نظر می رسد دکتر محمد یونس مبدع طرح اعتبارات خرد گرامین بانک و بسیاری از طراحان طرح های اعتبار و تأمین مالی خرد در بسیاری از کشورهای دیگر بسیاری از راهبردهای حامی فقرا را در طرح های خود ادغام کرده اند. کمیته فرعی می تواند در صورت تمایل، طرح های اعتبار و تأمین مالی خرد را، که به منظور قادر ساختن فقرا به گذر از خط فقر، میان دولتها و بخش های خصوصی، همکاری ایجاد می نماید را مورد بررسی قرار دهد. بخش خصوصی نسبت به مشارکت در برنامه های توانمند سازی که توسط دولت ها تأمین اعتبار می شوند چه از نظر انساندوستانه و چه از نظر مادی علاقه زیادی نشان می دهد.

(۱۰) فقر شهری: بخش اعظم پژوهش های انجام شده در مورد فقر بر فقرای شهری متمرکز شده است زیرا شمار آنها بسیار دهشتناک است. اما در حالی که جریان ها نشان دهنده افزایش شهرنشینی و مهاجرت های سریع در آسیا هستند، پژوهشگران و سیاستگذاران توجه بیشتری را به مشکلات فقر شهری معطوف می کنند. طبیعت، مقیاس، و عوامل محرک فقر شهری با فقر روستایی تفاوت دارند. ابزار و برنامه هایی که

برای کاهش فقر روستایی طراحی شده اند در مناطق شهری کارآیی ندارند. درآمد فقرا در مناطق شهری شاید بیش از فقرای روستایی به نظر آید اما هزینه زندگی در حاشیه شهرها بسیار بیش از روستاها است. هزینه مسکن و ضروریات زندگی بالا است، و دسترسی به بهداشت و آموزش بسیار محدود است. اکثریت فقرای شهری در شرایط فوق العاده محروم توأم با خدمات فیزیکی ناکافی مانند منبع آب کم هزینه، نظافت، تخلیه فاضلاب، و تسهیلات مربوط به مراقبت بهداشتی، تغذیه، و آموزش پیش از مدرسه و غیررسمی به سر می برند.

فقر شهری یک چالش مهم و فزاینده در آسیا است و توجه جدی و روش های نوآورانه را طلب می کند. جمعیت شهری، و به تبع آن فقر شهری، به طور فزاینده ای در آسیا رو به گسترش هستند. بنا بر تخمین بانک توسعه آسیایی (ADB)،^۵ ۷۰۰ میلیون نفر در آسیا و منطقه اقیانوس آرام با کمتر از ۱ دلار در روز گذران زندگی می کنند، که ۴۰۰ میلیون نفر از ایشان در مناطق شهری سکونت دارند. علاوه بر این، به دلیل مهاجرت از روستاها به شهرها و جابجایی شغلی، هر روزه ۱۲۰۰۰۰ نفر دیگر به جمعیت های شهرهای آسیایی اضافه می شود. وانگهی بیشترین نرخ رشد جمعیت به مراکز تعلق دارد که صاحب کمترین میزان از توسعه یافتگی هستند. بسیاری از شهرهای آسیایی با شرایط وخیم بهداشتی و زیست محیطی، مسکن و زیرساخت ناکافی، و مشکلات دیگر روبرو می باشند.

APA باید اولویت بالایی برای گسترش برنامه های طراحی شده جهت ارتقای کیفیت زندگی فقرای شهری قائل شود. فقرای شهری ساکن مناطق کم درآمد، گروه های هدف تأمین خدمات اجتماعی هستند. مسایل شهری مستلزم روش های یکپارچه ای هستند که به طور مشخص، فقرا را هدف قرار داده، توسعه اقتصادی را ترویج نموده، با شهرها به منزله یک اکوسیستم رفتار کرده، و بخش خصوصی، سازمان های غیر دولتی (NGOs)، و جامعه مدنی را مشارکت دهد. هدف این است که به شمار عظیم و سریع افزایش یابنده مردم فقیر حاشیه شهرها، به طور کافی غذا، آموزش، مسکن و شغل داده شود.

ناکامی در کاهش دادن فقر در مناطق روستایی، وضعیت فقر در مناطق شهری را تشدید کرده است. برنامه های جامع برای توانمند سازی فقرای مناطق روستایی، تأثیر مثبتی بر محدود کردن شمار فقرای حاشیه شهرها خواهد داشت. باروری و درآمد بالاتر در مناطق روستایی، و نه لزوماً تأمین خدمات رفاهی، وضعیت زندگی بهتر و قابل قبول تری را برای فقرای آن مناطق فراهم خواهد کرد. توسعه متوازن بیشتر در مناطق روستایی و شهری به کنترل مهاجرت از مناطق روستایی به مناطق شهری کمک می کند.

به دلیل چالش فزاینده ای که آسیا در زمینه فقر شهری با آن روبرو است، کمیته فرعی میتواند، در صورت تمایل، جهت فعالیت آینده خود و گزارش دادن به دبیر کل در راستای مبادله بهترین روش ها، برای آن اولویت قابل شود. این امر می تواند یک عنوان موضوعی را جهت بررسی توسط اجلاس شهرداران شهرهای بزرگ آسیایی، که با حمایت APA در سال ۲۰۰۸ در تهران برگزار خواهد شد، تشکیل دهد.

پیشنهاد ۲: پارلمان ها و تدوین NPASP

(۱۱) پارلمان، به عنوان بخشی از حکومت که از قوی ترین ویژگی نمایندگی برخوردار است، باید ظرفیت و دانش فنی لازم جهت تضمین اینکه نظرات موکلانش به اندازه کافی در فرآیند تدوین NPASP نمایندگی شده است، فراهم آورد. بنا بر این، اعضای پارلمان نیازمند تدوین یک برنامه کاری دو مرحله ای هستند:

اولاً، آنها نیازمند راه اندازی برنامه های ارتباط با عموم جهت نظرخواهی در مورد اولویت های NPASP، از طریق برگزاری جلسات شوراهای شهر یا روستا، جلسات عمومی یا جلسات کمیته ای با NGO ها در مورد مسایل مختص بخش ها در ارتباط با NPASP هستند.

ثانیاً، آنها باید در مرحله اولیه در فرآیند تدوین NPASP مشارکت پیدا کنند تا تحقق نمایندگی مناسب را تضمین نمایند. دولت ها معمولاً گروه های کاری را در زمینه های بخشی گوناگون ایجاد می کنند تا به تدوین NPASP کشور کمک کنند. اعضای پارلمان ها نیازمند آن هستند که یک سازوکار نهادینه را با همکاری دولت ایجاد کنند تا با استفاده از آن، مهارت خاص موضوعی یا بخشی اعضای پارلمان را به گروه های کاری مربوطه پیوند دهند و از این رهگذر کمک کافی اعضای پارلمان به تدوین NPASP کشور را تضمین نمایند.

اگر مشارکت مستقیم اعضای پارلمان در گروه های کاری تدوین کننده NPASP به هر دلیل ممکن نباشد، کمیته های پارلمانی خاص بخش محور مانند بهداشت، آموزش، امور مالی، و غیره، می توانند از NPASP درخواست کنند تا جلسات/گزارشات دوره ای در مورد اولویت ها، اهداف، و شاخص های نتایج برگزار/ارائه نمایند.

اجرای NPASP

(۱۲) اجرای NPASP شاید چالش آمیز ترین و پرزحمت ترین دوره طرح کاهش فقر در هر کشوری باشد. در سال های اخیر، آسیا و منطقه اقیانوس آرام به دلیل رشد اقتصادی قوی و سیاست های مناسب، پیشرفت قابل ملاحظه ای را، گرچه با درجات متفاوت، در زمینه کاهش فقر داشته است. با این همه، طبق یافته های بانک توسعه آسیایی، تعداد تخمینی ۱/۷ میلیارد نفر در آسیا هنوز با کمتر از ۲ دلار در روز گذران زندگی می کنند، که تعداد هفتصد میلیون نفر از آنان با روزی کمتر از ۱ دلار زندگی می نمایند. بنا بر این، آسیا هنوز راه درازی را برای رسیدن به هدف کاهش فقر خود در پیش دارد. با این حال، این بخش از مسئله روشن است که موفقیت بیشتر راهبردهای کاهش فقر در آسیا ارتباطی مستقیم با یکپارچگی بیشتر آسیا دارد.

پیشنهاد ۳: پارلمان ها نقش مشخصی در اجرای NPASP دارند: تخصیص بودجه،

قانونگذاری و آموزش عمومی

۱۳) دولت برای اجرای NPASP نیازمند آن است که پارلمان، بودجه و قوانینی را که از نظر NPASP حساس هستند تصویب کند. بنا بر این، بودجه ملی تصویب شده توسط پارلمان، مهم ترین ابزار در اختیار دولت جهت اجرای NPASP است. در نتیجه، مشارکت دادن قبلی اعضای پارلمان در فرآیند های NPASP احتمال تصویب بودجه ها و قوانینی را که منعکس کننده اولویت های از پیش مورد توافق قرار گرفته NPASP توسط پارلمان افزایش می دهد.

برنامه های پارلمان در زمینه ارتباط با موکلان، اجرای NPASP را از طریق افزایش آگاهی عمومی در مورد طرح های ضد فقر تقویت می کند. وانگهی، ارتباط مستمر با شهروندان، این منفعت اضافی را در بر دارد که اعتماد عمومی را نسبت به نهادهای دموکراتیک، از طریق تشویق این تصور که مقامات رسمی منتخب، به نمایندگی از طرف موکلان خود کار می کنند، افزایش می دهد.

ارزیابی و نظارت بر NPASP

۱۴) به عنوان بخشی از فرآیند NPASP، دولت ها گروه های ویژه ای را برای نظارت بر اجرای NPASP و ارزیابی آن در یک مدت زمانی مثلا ۱۲ ماهه، ایجاد می کنند. این گروه های ویژه تلاش می کنند تا میزان پایداری این اجرا به اولویت های NPASP، و همچنین انطباق هزینه ها با بودجه تخصیص داده شده به بخش ها، پروژه ها و اولویت های مختلف را ارزیابی کنند. طبق اطلاعات جمع آوری شده در این ارزیابی ها، می توان اولویت های NPASP را اصلاح نمود، منابع را جابجا کرد یا نتیجه گیری کرد که اولویت های هدف محقق شده اند.

پیشنهاد ۴: کارکرد نظارتی پارلمان و ارزیابی و نظارت بر NPASP

۱۵) در کشورهایی که پارلمان ها طبق قانون اساسی، موظف به اعمال کارکرد نظارتی بر تدوین و اجرای سیاست توسط دولت هستند، پارلمان ها همکار طبیعی در مرحله ارزیابی و نظارت بر NPASP می باشند. اعضای پارلمان منابع اطلاعاتی گوناگونی را در میان موکلان خود در مورد نظر عموم در زمینه ارزیابی اجرای NPASP در اختیار دارند. اقدامات نظارتی پارلمان، مانند دیدار مستقیم با موکلان، درخواست اطلاعات، از طریق ارائه گزارش، از وزارتخانه ها و سازمان های دولتی، یا جلسات عمومی که در آنها نظرات بخشی یا موضوع محور NGOها شنیده می شوند، به پارلمان کمک می کنند تا تشخیص دهند آیا قوه مجریه فعالیت های خود را مطابق با اولویت های NPASP پیگیری می کند یا اینکه آیا یک راهبرد یا اقدام ضد فقر خاص مؤثر بوده است. به علاوه، چنین اقدامات نظارتی معمولا ظرفیت یک کشور را برای انجام خود-ارزیابی از اجرای NPASP تقویت می کند و در نتیجه، کارآیی راهبردهای کاهش فقر آن کشور را بالا می برد.

مانند مرحله تدوین NPASP، برقراری ارتباط پارلمان با گروه های ویژه مسئول نظارت و ارزیابی، پایداری فرآیند NPASP را از طریق تسری دادن مشروعیت سیاسی پارلمان به گروه های ویژه تعیین شده توسط

قوه مجریه، تقویت می کند. چنین هدفی به دو روش قابل وصول است: مأمور کردن شماری از اعضای پارلمان، که در کمیته های بخشی مربوطه در پارلمان خدمت می کنند، به ارزیابی و نظارت بر گروه های ویژه؛ یا نهادینه کردن برنامه ای مشتمل بر ارائه گزارش های مرتب توسط گروه های خاص در مورد یافته های ایشان به کمیته های پارلمانی مربوطه و اعضای علاقمند پارلمان. روش مرکب ادغام پارلمان در تیم های ارزیابی و نظارت و گزارش دهی مرتب نهادینه شده به پارلمان ها، شفافیت صرف بودجه عمومی را، که به نوبه خود به تقویت تلاش های ضد فساد کشور کمک می کند، افزایش می دهد.

پیشنهاد ۵: چالش ها و فرصت های مشارکت مؤثر پارلمان در فرآیندهای NPASP

۱۶) تأثیر ملی مشارکت پارلمان در فرآیندهای NPASP از یک کشور تا کشوری دیگر متفاوت است. عوامل بسیاری در این تأثیر دخالت دارند. به طور کلی، پارلمان ها در کشورهایی که تفکیک قوا در آنها از سنت قوی تری برخوردار است، با چالش های کمتری در زمینه کمک مؤثر در همه مراحل NPASP روبرو می شوند، البته مشروط بر اینکه ظرفیت و منابع فنی موجود باشند. چالش های کلی تر فراروی بسیاری از پارلمان ها که به طور بالقوه می توانند میزان کمک آن به فرآیند های NPASP را محدود نمایند عبارتند از:

◀ ظرفیت داخلی کمتر از میزان ایدآل جهت اقدام به تجزیه و تحلیل سازنده سیاست های NPASP.

حتی در چنین شرایطی، پارلمان هنوز می تواند به عنوان عرصه ای برای ایجاد آگاهی پارلمانی و عمومی در مورد NPASP و تأثیر آن، عمل کند. چنین امری از طریق ملزم نمودن وزرا و سازمان های دولتی مربوطه به ارائه گزارش مرتب به اعضای پارلمان امکان پذیر است.

◀ محدودیت کارکنان و سایر منابع.

در پارلمان هایی که سیستم های کمیته ای، تعدادی از کارکنان حمایتی را تأمین کرده اند اما این کارکنان، دارای میزان محدودی از مهارت های فنی لازم جهت ارائه کمک مفید به کمیته ها و اعضای پارلمان هستند، یا در جایی که دسترسی محدودی به داده های دقیق یا رایانه و اینترنت وجود دارد، کمیته ها باید استفاده از تخصص جامعه مدنی یا جامعه بین المللی را به منظور ایجاد مهارت ها و ظرفیت فنی، مورد بررسی قرار دهند.

پیشنهاد ۶: پیشنهاداتی برای برنامه های تبادل اطلاعات و تجربه مشترک در درون APA

۱۷) تدوین، اجرا و ارزیابی NPASP و نظارت بر آن زمانی از نظر کیفی ارتقاء می یابد که بهترین روش ها در آسیا و جاهای دیگر در میان گذاشته شوند، اطلاعات مبادله گردند و درس هایی از عملکردهای گذشته فرا گرفته شوند. این تلاش ها که با اهدافی از جمله توانمند سازی فقرا و حل مشکل فقر شهری انجام می شوند مستلزم اطلاعات، شبکه سازی و هماهنگی میان کشورهای آسیایی است. به همین منظور، دبیر کل

پیشنهادات زیر را جهت بررسی کمیته فرعی ارائه می نماید:

- ۱) ایجاد یک ارتباط شبکه ای میان نهادهای مهم دولتی و غیر دولتی که در هر کشور آسیایی با کاهش فقر سر و کار دارند به منظور مبادله تجربه های ایشان در زمینه تدوین، اجرا و ارزیابی NPASP و نظارت بر آن.
- ۲) ایجاد بانک های اطلاعاتی در سطوح ملی و بین المللی به منظور جمع آوری و مقایسه کلیه داده های اساسی در مورد تلاش های کاهش فقر در همه کشورهای آسیایی.
- ۳) تقویت همکاری میان سازمان های بین المللی و منطقه ای، به ویژه ADB، ESCAP، و UNDP به منظور فراهم کردن پشتیبانی فنی برای اجرای برنامه عمل APA در مورد کاهش فقر و نظارت بر آن.
- ۴) ایجاد "گروه های مشورتی" بر حسب نیاز در مورد موضوعات خاص به منظور ارائه مشورت فنی به کمیته فرعی جهت پیگیری اجرای اهداف مقرر در برنامه عمل APA در مورد کاهش فقر در آسیا.